

Zygmunt Buhl

Lekkoatleta, czołowy sprinter lat pięćdziesiątych, olimpijczyk z Helsinek z 1952 r. pracownik instytucji sportowych, działacz sportowy

Urodzony 24 października 1927 r. w Bydgoszczy ukończył Studium WF (Późniejsza AWF) w Krakowie (1952), gdzie też otrzymał tytuł mgr wychowania fizycznego w 1956 r. Pracownik (asystent i st. asystent) w WSWF w Krakowie (1952-1958), trener i kierownik wyszkolenia TS Wisła, od 1965 sekretarz, a potem (1973-1975) urzędujący wiceprezes tego klubu. Przeniesiony do Warszawy (1975) podjął pracę jako sekretarz generalny WKS Gwardia, a od 1 stycznia 1977 - sekretarz generalny PZPN.

Zawodnik (sprinter) od pierwszych powojennych dni w klubach: HKS Bydgoszcz (1945-1947, jeden ze współorganizatorów klubu), AZS Szczecin (1948-1949), Ogniwo Kraków (1950) i Gwardia-Wisła Kraków (1951-1958). 8-krotny reprezentant Polski w meczach międzypaństwowych 1949-1953 (16 startów indywidualnych, bez zwycięstw) był 12-krotnym mistrzem kraju: 100 m (1949), 400 m (1947) i sztafetach; 4-krotny rekordzista Polski (także w sztafetach). Rekordy życiowe: 100 m - 10.7 (25 czerwca 1950 Kraków), 200 m - 22.1 (14 czerwca 1953 Wrocław), 400 m - 49.0 (2 lipca 1953 Kraków), w dal - 6.81 (25 czerwca 1950 Kraków). Zasłużony działacz kultury fizycznej w Krakowie i na arenie ogólnopolskiej, m. in. posiadacz tytułu Zasłużonego Mistrza Sportu (1970) i Złotego Krzyża Zasługi (1973). Ożeniony z Haliną Wiernikowską miał dwie córki (Beata, Hanna). Zginął w Warszawie w wypadku drogowym 28 września 1978, pochowany został na Cmentarzu Salwatorskim w Krakowie.

Uczestnik **Igrzysk Olimpijskich w 1952 r. w Helsinkach**: 4 x 100 m Partnerami Buhla w sztafecie byli: E. Kiszka, Z. Stawczyk i D. Sucheński